

Dobra večer Azijo

Vladimiru. Do Nižnjeg ima oko 200 kilometara, a promet je u oba pravca poprilično gust. Svjetla teretnjaka parala su cestom i onemogućavala normalnu i sigurnu vožnju. Asfaltna podloga bila je loša, a svjetlo mojeg motocikla baš i nije bilo od neke velike koristi. Lokalni bajkeri u Nižnjome obećali su da će nas dočekati u gradu u koje god doba noći da stignemo. Tama sam počeo kalkulirati u kojem jutarnjem satu bismo mogli stići, kada se odjednom cesta od onakvog neuglednog puta koji zapravo i ne zaslužuje titulu 'federalnog', odjednom pretvorila u gotovo idealnu auto cestu. Spas u zadnji čas. Moći ćemo voziti brže i nećemo tratiti vrijeme na čekanju idealnih prilika za pretjecanje

PIŠE I SNIMA: NIKOLA MRAKOVČIĆ

Mada je bila noć, vrijeme je bilo ugodno za vožnju. Gotovo cijelo vrijeme vozili smo preticajnim trakom. Na cesti su bili uglavnom kamioni, povremeno bi tu i tamo projurio po koji automobil. Kada smo stigli na periferiju grada, već je dobrano prošla ponoć. Gradske ulice bile su gotovo puste. Nižnji Novgorod je veliki je

grad, treći u zemlji po broju stanovnika. Osvijetljeni grad ukazivao je na svoje ljepote, a posebno se isticao Kremlj. Mada je u Rusiji najpoznatiji onaj moskovski, možemo ih naći u mnogim ruskim gradovima.

Dva je sata poslije ponoći, a cvjećarna na trgu na kojem smo se zaustavili još uvijek radi. Zapravo, u Rusiji mnoge trgovine rade cijelu noć, kao i benzinske pumpe, a to je nama putnicima ipak važnije. One su priča za sebe: osnovno im je pravilo da 'najprije pla-

tiš, a onda sipaš'. Dolje, niz cestu začulo se brujanje motocikla. S motora je sišao omanji, mršav muškarac u kasnim tridesetim godinama, s povećom, ne baš gustom bradom i lenonicama nad nosom, a duga crna kosa vezana u rep visjela mu je nad leđima. Pozdravili smo se. Mihael, za kojeg su mnogi njegovi prijatelji kasnije pričali da je najveći i jedini istinski gradski bajker, ma što god to značilo, ne da nije govorio engleski, nego nije govorio gotovo ništa. Trebalo je iz njega

Nizjni Novgorod

vjernim putopiscima
METZELER
poklanja par guma

Muzej automobila GAZ

Volga - najduža europska rijeka

Nižnji Novgorod

Nižnji Novgorod

Nižnji Novgorod

izvlačiti riječ po riječ, gotovo ih čupati, a na pitanja je odgovarao uglavnom brzim uzastopnim klimanjem ili odmahivanjem glave. Ispričali smo se zbog kasnog dolaska, ali se iz njegove reakcije dalo naslutiti da to nije problem i da mu je zapravo drago što ćemo biti njegovi gosti. Dao je znak da ga slijedimo.

Snažno je par puta stisnuo polugu nožnog paljenja, ali motor nije odgovarao. Pokušao je još nekoliko puta, ali ništa. Čeprkao je po motoru i pokušavao ga upaliti. Bio je miran, očito je znao što radi. Svakim idućim pokušajem motor je bio sve bliži trenutku kada će startati. Kada se to dogodilo nasmijao se, slegnuo ramenima i rekao nešto u stilu "jeb' ga, ruska tehnika".

Ušli smo u stari dio grada, prešli glavnu ulicu, koja je pješačka zona, prošli pasažom ispod visokih zgrada i u trenu se našli u susjednom kvartu. Razlika je bila očita. Nakon stotinjak metara zaustavili smo se pred zgradom sagrađenom od crvene cigle. Teško je bilo na prvi pogled procijeniti njenu starost, ali se usprkos mraku dalo nazrijeti da je već pomalo u oronulom stanju.

Između zgrade i ulice bio je omanji vrt i tu smo ispod prozora parkirali naše motocikle. Već ulazak u zgradu bio je mali šok. Zatamnjenim zemljanim hodnikom došli smo do metalnih vrata. Ušli smo u pred-soblje. Na lijevoj strani kroz odškrinuta vrata gledao sam u toaletni prostor, ne treba ga ni opisivati. Desno je bila soba bez i jednog komadića namještaja. Netko je ležao na podu. Ravno ispred bio je dnevni boravak. Prostorija osrednje veličine, oskudno namještena,

u sredini stol i nekoliko stolaca. Stol je bio prepun neopranih tanjura koji su tu sigurno još od ručka, prljavih čaša, žlica, viljušaka, noževa, pepeljara prepunih opušaka, masnoće za koju se već zalijepilo svašta i prašine debljine prsta. Gotovo da sam zažalio što sam došao ovdje. Sjeo sam oprezno na stolicu i promatrao. Pridružio nam se i Roman, drugi stanar ove kuće. Nakon dobrodošlice odmah se dao na posao. Tanjure, čaše i ostalo pobacao je u sudoper, uzeo krpku i počistio stol. Uz pivo i sok nastavili smo razgovor do ranih jutarnjih sati. Roman je znao trunčicu engleskog jezika, ali i komunikacija našim jezicima išla je sasvim solidno.

Riječ po riječ, rečenica po rečenica, priča po priča i pomalo smo se upoznavali. Ovi ljudi, svatko sa svojom životnom pričom, ali i svojim ciljevima, nemaju mnogo, ali su i to što imaju podijelili s nama. Još jednom se pokazalo da odijelo ne čini čovjeka, ne čini ga ni njegov izgled, pa ni način stanovanja. A svijet je prepun mudrih glumaca, "pametnih" igrača koji lažima i uveličavanjima pokušavaju od sebe napraviti on što zapravo nisu. Ni ne shvaćaju da time zadovoljavaju samo i jedino svoj ego. Ovi ljudi nisu htjeli pokazati doraden sliku, ni sebe ni svoje okoline, pokazali su se onakvima kakvi istinski i jesu. Jednostavnim riječima rečeno, oni su obični dragi ljudi. Onaj prvobitni lagani šok, mada je to ipak malo prejaka riječ, pretopio se u potpuno razumijevanje.

Putovanje je poput ubrzanog života. Putovanje je, kažu, učiteljica života. Svaki dan donosi nešto neočekivano novo. Najomraženija životinja je čovjek, s tim

će se složiti mnogi, i to dokazuje svaki dan u svakome kutku ovoga našega malenog planeta. Ako se nekoga treba bojati, ako treba ne vjerovati nekom, onda je to u prvome redu čovjek. Treba biti oprezan, na putu ili kod kuće, svejedno. Ali ljudi znaju biti i tako divni, plemeniti, znaju zračiti pozitivnom energijom koju treba što više upijati, hraniti se njome. Putovanje bez ovakvih susreta bilo bi poput uzimanja nezachinjene hrane. Posljednjih sam godina imao dosta takvih susreta koji pomalo vraćaju nadu u nas ljude... Već su bila prošla 4 sata ujutro i vani je već bio dan kada smo legli u Romanovoj praznoj ali prostranoj sobi. Kako sam se uvukao u vreću, trenutno sam utonuo u san.

Još pospan, gledao sam kroz prozor van, na ulicu. Najradije bih odspavao još sat-dva, ali sunčeve zrake su se provukle kroz željezne prozorske rešetke i tjerale me na ustajanje. Od naših domaćina jutros je tu samo Roman, ostali rade, ali nam se pridružila i Anastasija, Romanova djevojka. Odmah se pokazala kao ugodna, vesela i vedra djevojka s kojom je bilo zaista ugodno i korisno komunicirati. Razgovarali smo gotovo kao dugogodišnji prijatelji. Odgovarala je iskreno i otvoreno na sva pitanja. Rusija je puna nelogičnosti, a jedna od njih je da liječnici zarađuju manje novca nego neki obični radnici. Ispričala je kako ovdje u Nižnjome početna liječnička plaća iznosi oko 2000 rubalja, što je nešto više od 50-tak eura. Usporedbe radi, portir u muzeju tvornice automobila GAZ, ima mjesečna primanja 4000 rubalja, majstori u proizvodnji zarađuju oko 6-7000, a inženjeri i mnogo više. U Moskvi, priča Anastasija, je to ipak nešto drugačije i

moćnosti za bolju zaradu su mnogo veće. Moskva je stoga cilj mnogih građana Rusije.

Nismo uspjeli posjetiti postrojenja tvornice automobila GAZ, pa smo se morali zadovoljiti samo muzejom. Tamo su izloženi svi primjerci modela koji su se ovdje proizvodili od samog početka proizvodnje, 1932. godine, sve do danas. Gorki Auto Zavod, a tako glasi puni naziv tvornice, proizvodio je gotovo sve vrste automobila, od osobnih, preko terenskih sve do lakših gospodarstvenih vozila. Izloženi su i fragmenti 2 eksperimentalna vozila s alternativnim pogonima, čija proizvodnja nikada nije zaživjela. Ime Gorki stoji u prefiksu naziva zato što se u vrijeme osnivanja tvornice ovaj grad tako zvao, po književniku Maksimu Gorkom koji je u njemu rođen. To je ime grad nosio gotovo 60 godina, sve do 1991., kada mu je ponovno vraćeno ono prvobitno. Najpoznatiji proizvod im je Volga, limu-

zina koja je bila ponos i simbol ruske auto industrije i san mnogih Sovjeta.

Kad smo se vratili, u kući su nas dočekali i ostali stanari ove zajednice. Uz Romana i Mihaela u malenoj

Društvo iz Nizhnjeg

sobici živio je Dan, a upoznali smo i mladu, pomalo čudnu, ali moram priznati i lijepu djevojku Ljubu, koja je Mihaelova djevojka i živi ovdje zajedno s njim. Kasnije nam se pridružila i Danova djevojka, po struci psiholog, ali sramežljiva i slabo razgovorljiva osoba.

"Motocikli su već predugo na jednome mjestu i bilo bi pametno da noćas ne budu parkirani ispred kuće" objasnio nam je Mihael, s čime su se složili i ostali stanari. Ponudio je i rješenje, plaćeni čuvani parking. Nakon što ih premjestimo, svi zajedno ćemo otići na druženje motorista koje večeras organizira njihov moto klub. Prešavši prometno raskršće našli smo se pod zidinama Kremļa. Slično onome Moskovskom i ovaj je opasan zidom sagrađen od cigle crvene boje, kao i njegovih 11 dobro sačuvanih kula. Čak je i dužina zida slična, ovaj ovdje kraći je od moskovskog samo par stotina metara. Smješten je na vrhu brda, ponad ušća Oke u Volgu. Rumenilo zalaska sunca

mXmoto

F. Prešerna 13
47000 Karlovac
Tel.: 047/613-400
Fax: 047/600-336
E-mail: airoh@mxmoto.hr
Web: www.mxmoto.hr

EKSKLUZIVNI ZASTUPNIK ZA RH

VELIKA GORICA MOTORMANLIJA 01 622 1399, PULA HP MOTORI 052 383 506, POREČ MONTIS 052 431 780, PAZIN MOTO BIKE MATIĆ 052 621 047, RIJEKA SCOOTER SPACE 051 614 484, RIJEKA DINO MOTORI 051 274 322, POŽEGA MOTO MARKET SERVIS 034 292 913, KARLOVAC AMI TRADE 047 414 160, SISAK MOTO DEL VECHIO 044 523 014ROVINJ ACR-ROVINJ 052 841 565SIBENIK AUTO SHOP GINO 022 216 280, RIJEKA AVE D.O.O. 051 377 191, ĐAKOVO BODIŠ 031 814 124, ZAGREB CAR MOTORI 01 3751 375, CRIKVENICA CVAJKO 051 784 789, MATULJI ELCOMAT 051 277 799, ZAGREB ELODA PLUS 01 3867 946, POREČ ESPO 052 452 784, ZADAR EXEO 023 333 806, ZADAR MOTOSHOP LERGA 023 326 419, METKOVIĆ MAXI MOTO 020 690 360, BRODARICA MOTO BEAN 022 351 940, SPLIT MOTO CENTAR MAYER 098 320 650, SAMOBOR MOTO JAKOPEC 01 3371 059, PAG MOTO MREŽA 023 600 350, LABIN LAVADO 052 851 003, TROGIR NAVALA 021 885 632, OGULIN OBRT RAČKI 047 531 878, UMAG PIT STOP 052 743 769, SPLIT PRIBUDIĆ-BORČIĆ 021 540 715, ČAKOVEC PROBIKE 040 337 066, MAKARSKA PROTEA 021 610 016, JASTREBARSKO PROTEA-JASKA 091 329 1458, DUBROVNIK SERVO 020 418 656, PETRINJA SPRINT AUTO 044 815 615.

Nizhny Novgorod

Kazan

Kazan

presijavalo se u vodama Volge. Veliki putnički brod upravo je plovio sredinom te najduže europske rijeke. Dužina Volge iznosi nešto više od 3500 km i cijeli njezin tok nalazi se u Rusiji. Svoj dugački put završava u Kaspijskom moru, a na cijelom njenom toku, od izvora do ušća, njezin pad, tj. visinska razlika iznosi svega 156 metara.

Dolje, na obali rijeke, već je bilo parkirano 20-tak uglavnom ruskih motocikala. Ovakvi susreti održavaju se jednom tjedno. Vrijeme se provodi u razglabanju bitnih i nebitnih životnih sitnica, ali su motori uvijek u prvome planu. Našlo se tu i nekoliko gajbi piva. Među prvima mi je prišao jedan od mladića koji su u društvu ispijali pivo, te je započeo razgovor na dobrom engleskom jeziku, ali s jakim njemačkim akcentom. Mladi Austrijanac ovdje studira, a došao je iz Austrije motorom. O Rusima, a naročito o Ruskinjama, ima uglavnom riječi hvale. Kaže da stanuje u studentskom domu, nije čisto kao na zapadu, ali, kaže, ne brine mnogo o tome. Bilo je zanimljivo slušati o životu u Rusiji i iz perspektive jednoga stranca.

Skoro je ponoć i upravo je pao mrak. U grad smo se vratili Pjeterovim starim džipom. Pjeter, izuzetno

ugodan mladić, želio nas je počastiti pićem. U gradu smo ostali do 2 poslije ponoći, a nakon toga smo druženje dovršili u vrtu ispred kuće u kojoj smo odsjeli. I kada se zatvore kafići nije problem doći do pića, prodaje se u svakom kiosku, a oni rade do dugo u noć. Zapravo, imam osjećaj da mladi Rusi više vole druženja na otvorenome. Nerijetko se tu nađe i pokoja gitara, a ruske balade i njihove šansone su kao stvorene za

Kazan

takva društva. Te pjesme prepoznatljivog stila veoma su popularne u Rusiji.

Oprostili smo se s novim ruskim prijateljima, zahvalili se na gostoprimstvu i druženju, koje će ostati u dugotrajnom i dobrom sjećanju i zaželjeli si sve najbolje u našim životima. Sutra, zapravo danas, ćemo ponovno na cestu. Još mnogo istočnih kilometara je pred nama, a stranice dnevnika već su prepune dojмова o ovoj zemlji i ovim divnim ljudima.

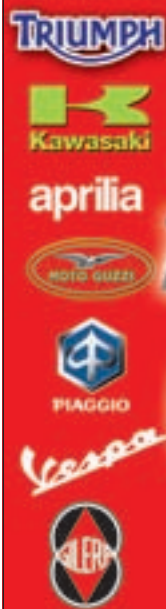
Prvi susret s policijom

Temperature su iz dana u dan sve više i prava je muka na sebe obući moto odijelo. Nebeski putnik ovih je dana naš najveći neprijatelj, a na vidiku nema niti jednog oblačića koji bi bar malo priskočio u pomoć. Prošlo je 12 i napokon smo krenuli. Da nije bilo Mihaela koji nas je znalački, zaobilazeći najveće gužve, izvodio van iz grada, vožnja gradom bila bi prava ludnica. Kako smo se udaljili od grada i gužve su posustajale. Krajolici su postali sve valovitiji, a time i nešto interesantniji, te prvi puta od kako smo ušli u Rusiju vidimo policiju na otvorenoj cesti, izvan uobičajenih kontrolnih točaka. Ubrzo smo shvatili i zbog čega, ali bilo je prekasno.

„SUPERBIKE“ shop & servis, Varaždin

Masarykova 11, Tel. 042/320 898, Fax: 042/302 898
e-mail: moto-servis-superbike@vz.htnet.hr
Radno vrijeme: 8-17 h, subotom 8-12

PRODAJA I SERVIS MOTOCIKALA I SKUTERA

Triumph Daytona 675

Moto Guzzi Breva 1100

Gitara Nexus 200

Kawasaki ZZR 1400

Aprilia Riva

MOGUĆNOST NABAVE SVIH OSTALIH MOTOCIKALA

MOGUĆNOST PLAĆANJA: DINERS, AMERICAN EXPRESS, VISA, EUROCARD, MAESTRO, ČEKOVI, KREDIT DO 60.000 KN NA EUROCARD I AMERICAN EXPRESS. KREDITI BEZ JAMACA DO 7 GOD.

Kazan

Kazan

Night wolves MC - Kazan

Nakon nekoliko kilometara, taman nakon što smo se popeli na vrh blagog brežuljka, visoko podignuta ruka policijskog službenika s crno-bijelom palicom, a potom i znak da se zaustavimo i pridružimo grupici od 5-6 već od prije zaustavljenih vozila. Kada smo stigli na red, policajac je stao vojnički mirno ispred nas, precizno salutirao, te nam ljubazno, da ljubaznije nije mogao, objasnio kakav smo prekršaj napravili i zatražio dokumente. Nije da nismo znali, ali pravili smo se da ne razumijemo što nam govori. Uzeo je olovku i nacrtao nam na komadiću papira. Nakon toga smo, kao, shvatili, počeli se ispričavati, pokušali objasniti situaciju, kako je pred nama još dugačak put i trebati će nam svaki novčić... i sve to uz najveću dozu pristojnosti. Žarko je posegnuo za letkom u kojemu prezentira sebe i putovanje i to se pokazalo kao najučinkovitije. Sve je lako kada ispred sebe imaš razumnog čovjeka koji ne gleda na sve samo crno-bijelo. Vratio nam je dokumente uz napomenu da ubuduće pripazimo. Htjeli smo otići, i samo što smo se okrenuli ponovno se začuo njegov glas. "Hej... a autogram"? Pomalo začuđeni vratili smo se natrag. "Sa zadovoljstvom", odgovorili smo.

Nevolje

Planirali smo danas stići do Kazana, glavnog grada i upravnog centra ruske republike Tatarstan. Ali na putovanjima, na žalost, ne teku samo med i mlijeko. Ima i trenutaka kada je psovka, slikovito rečeno, najčešći dio rečenice. Svaki je putnik spreman na to. Najlakše se prepustiti drugima, platiti koliko traže i ne brinuti više ni o čemu. Krenuti sam, vlastitim prijevozom nešto je sasvim drugo. U svakom trenutku treba biti spreman na to da bi nešto moglo krenuti po krivu. U urbanim sredinama to i nije neki problem, ali kada ste negdje u Nedođiji, problem može biti puno veći, a ako se pritom još i bliži noć, kao nama u ovom trenutku, sve može biti još traumatičnije.

Od Kazana nas je dijelilo oko 50 kilometara kada je Žarko odjednom usporio, a potom i stao. Podigavši rukom vizir doviknuo je: "Čudno mi šeta stražnji kotač..." Lagano je nastavio dalje, a ja tik iza njega. Imao sam što vidjeti: iz sredine kotača izljetale su kuglice ležaja. Ležaj stražnjeg kotača polako se raspadao. Sada već imamo problem. Trebalo je djelovati brzo. Na otvorenoj smo cesti i imamo možda još sat danjeg svjetla. Treba nam

nekakav prijevoz. Žarko je imao kontakt osobu u Kazanu koja je ponudila pomoć u slučaju problema. Ovo je bila tipična takva situacija. Čovjek s druge strane žice obećao je da će pronaći kombi i da će doći po motor. Prošlo je pola sata, a nitko se više nije javljao. Kada smo pokušali ponovno nazvati, automat je govorio da je telefon isključen. Prepušteni smo, dakle, sami sebi.

Na svu sreću, ipak nismo daleko od "civilizacije". Na samo par kilometara je prvo selo. Treba se pokušati dovući do tamo. Išli smo puževim korakom i trebalo je paziti, ne napraviti još veću štetu. Samo što je pao mrak, dovukli smo se do prvih kuća, a nekoliko stotina metara dalje je čak i restoran s parkingom za kamione. Otišao sam još par kilometara naprijed u izvidnicu, ali to je bilo sve. Dok sam se vratio, oko Žarka se već okupilo nekoliko znatizeljnih osoba, radnika koji su radili na obnovi obližnjeg građevinskog objekta. Skuhali su nam kavu i ponudili pomoć. Kako imamo vreće za spavanje, možda nam dozvole da i prespavamo u nekoj prostoriji.

Čak mi je i čuvar na susjednom građevinskom objektu ponudio da možemo prespavati kod njega u

Kazan

Kazan

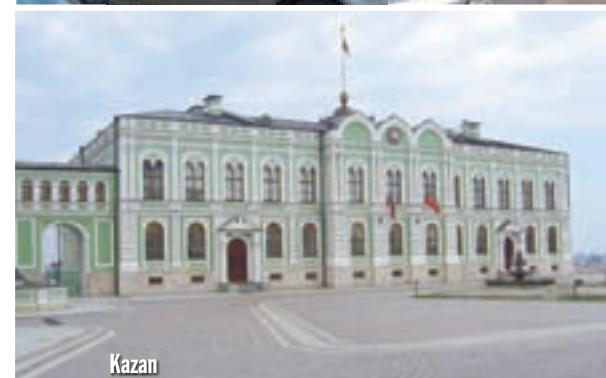
Kazan

Kazan

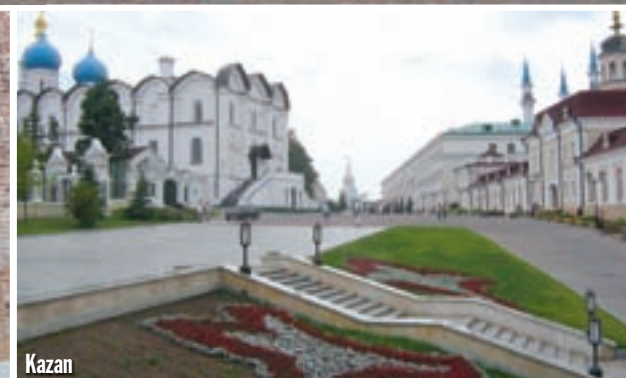
Kazan - nezaboravan grad

Kazan

Kazan

Kazan

selu, a ima i garažu. Žarku se nije svidjela ta varijanta. Kaže, nešto se međusobno dogovaraju i vijećaju i mišljenja je kako se trebamo maknuti od njih. Misli da nam nude smještaj kako bi nas jednostavnije mogli opljačkati. Nisam dijelio to mišljenje, ali u takvim situacijama ne treba dvojiti. Nije nam bilo druge nego probati na obližnjem parkingu. Soba nemaju, pa smo namjeravali spavati u vrećama pokraj motocikala, ali nam je gazda ponudio da možemo prespavati u malem kontejneru, koji ni izvana ne izgleda baš bajno. Unutra su bila četiri vojnička kreveta u poluraspadnom stanju. Pokraj njih izjedena fotelja (valjda od miševa) i gomila razbacanih sitnica. O mirisima neću ni pričati, jer ni naši mirisi nisu ništa primamljiviji nakon što smo cijeli dan proveli na cesti. Majice su već dobro natopljene znojem i smrdimo sami sebi. Cimerica će nam biti, ako ne nađe mušteriju, ovdašnja "dežurna" cura.

U Rusiji gotovo svaki veći parking za kamione ima svoju prostitutku. Prva osoba na koju smo nabasali ulazeći u restoran bila je ona. Nakon početnog upoznavanja s cijelim osobljem, a i ona je zapravo dio njih, ovo je dobra prilika za pobliže upoznavanje

i tog posla. Najjednostavniji način kako izvući iz nje čim više zanimljivih podataka je predstaviti se kao potencijalni kupac njezinih usluga. Njezine su mušterije zapravo kamiondžije, jer oni sa sobom voze i svoj krevet, a uspije li pronaći nekog tko želi biti s njom cijelu noć, ima osigurano i spavanje. Kabina kamiona sigurno je puno ugodnije mjesto za spavanje od onog prastarog kontejnera na mračnom rubu parkinga. Njezina cijena je 350 rubalja, nešto više od 10 eura, a cijela noć stoji 1500 rubalja. Ponudio sam joj 10 dolara, da vidim dali je spremna spustiti cijenu. Odbila je tu soluciju i pomalo se raspricala, što je meni zapravo i bio cilj. O privatnom životu baš i nije bila spremna razgovarati. Radi sama za sebe, ali je ipak svaku večer dužna dati određenu svotu novca i gazdi objekta. Na prvi pogled mi baš i nije izgledala nezadovoljna svojim načinom života. Tek je bio početak večeri i nadala da će uspjeti pronaći bar jednu mušteriju, u protivnom će biti u minusu.

Zapravo mi nije smetao ni neudoban krevet, ni izgled unutrašnjosti. Kako sam legao u krevet, tako sam utonuo u san. Ujutro me probudilo snažno lupanje na ulaznim vratima. Jedva da je prošlo 4

sata, ali već je svanulo. Kada sam otvorio vrata, pred njima je stajala ona. Vratio sam se u krevet i ponovno se zavukao u vreću. Sjela je u onu poluraspadnutu fotelju nasuprot mojem kreveta. O nečemu je pričala, ali je nisam imao ni najmanje volje slušati. Nakon nekoliko minuta monologa rekla je da pristaje na cijenu od 10 dolara koju sam joj sinoć ponudio. Dakle, zato je došla, ne da odpava, nego da proba još nešto zaraditi. Nisam je baš htio bezobrazno 'otkantati', mada bih to bio najradije učinio. Ipak smo mi njihovi gosti. Pokušao sam to napraviti na fini način dajući joj do znanja da nismo sami u prostoriji. To je nije baš pokolebalo. Sjela je zatim do mene na krevet i sada je ona mene nastavila nagovarati. Bila je već pomalo dosadna. "Može, ali besplatno" rekao sam. Tu sam je pogodio. Već pomalo ljuta, odgovorila je kako je ona registrirana prostitutka i kako nikada ne vodi seks bez da to naplati, te kako ćemo se mi vratiti u našu bajnu Europu, a ona će i dalje nastaviti živjeti ovdje boreći se s životom. Ustala je, gotovo demonstrativno, i izašla van. Okrenuo sam se na drugu stranu i ponovno zaspa.

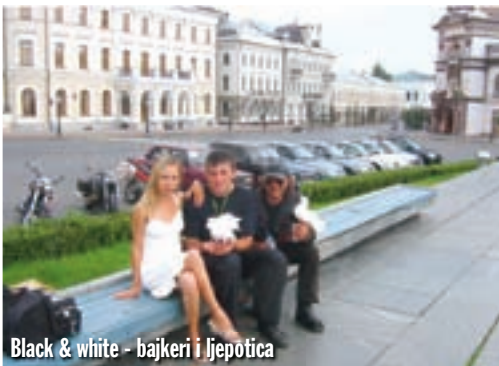
Kazan

Kazan

Kazan

Black & white - bajkeri i ljepotica

Ruska ljepota

I Rusi vole putovati...

Već jako jutarnje sunce bacalo je svoje zrake kroz maleni prozor i tuklo me ravno u glavu. Vrijeme je za ustajanje, uskoro će sedam sati. Da bismo mogli nastaviti dalje trebamo riješiti problem. Skidamo stražnji kotač Žarkovog motocikla. Ja ću ostati tu i čuvati stvari, a on će mojim motorom do Kazana i tamo pokušati s popravkom. Kazan je milijunski grad i to ne bi trebao biti problem.

Sve naše stvari, uključujući i njegovu skupu opremu za snimanje, nalaze se pored motocikla i ne mogu se udaljiti od njih. A sunce grije i grije. Temperature već danima premašuju 30 stupnjeva Celzija. Kako se sunce premještalo nebom, premještao sam se i ja i pronalazio dragocjenu hladovinu, pritom ne ispuštajući stvari iz vida. Čekanje, koje je zapravo trebao biti odmor, pretvorilo se u neku vrstu mučenja. Kasno je poslije podne, a Žarka još nema i moram priznati da sam već pomalo i brinuo. Srećom, u restoranu i oko njega je dosta ljudi, a ljudi su znatiželjni, pa stalno netko prilazi i po tko zna koji put ponavljam jednu te istu priču. Da mi je samo ponovno sjesti na motocikl i krenuti dalje! Gazdarica restorana me je već nekoliko puta pitala zašto ne odem na ručak, a moj odgovor je bio uvijek isti: Moram paziti na stvari. Uzalud su

bila sva njezina uvjerenja kako ne moram brinuti, kako su ovdje sve dobri i poštenu ljudi. Da, odgovorio bih joj da je ne uvrijedim, ali ima ovdje i dosta prolaznika, nikad se ne zna. Naposljetku sam joj dojadio i doslovno me potjerala da odem u restoran. "Ja ću ovdje sjediti, a ti odi i ručaj" rekla je.

Kada sam htio platiti nisu htjeli ni čuti za to. Koliko god čovjek u svakodnevnom životu bio razočaran u mnoge ljude, još uvijek, na svu sreću, ima i onih na koje se možeš osloniti. Kada je čovjek na putu, daleko

...a mirovine su male

od kuće, i pritom se još nađe u svojevrsnoj nevolji, ovakva gesta ljudi koje vidiš po prvi put vraća ti vjeru u čovjeka. Tek sam dva tjedna na putu, a već sam sreo toliko divnih ljudi. Ovi su nam ovdje najprije ponudili prenočište, kakvo god da bilo, a sada me još i hrane. Nisu vidjeli u nama obične turiste ili ljude od kojih treba samo izvući nešto novaca, premda oni od toga žive.

Samo što sam se vratio s ručka, začuo sam dobro poznati zvuk svojeg motocikla. Napokon! Trebalo je još samo sve vratiti na svoje mjesto, pozdraviti se s ovim dobrim ljudima i uputiti se dalje na istok. Sunce je bilo već dobrano u silaznoj putanji kada smo napuštali Isakovo.

Tatarska prijestolnica

Krajolici uzduž ceste koja nas je vodila prema prijestolnici Tatarske Republike pretvarali su se postupno u prelijepu sliku, koje bi, da su kojim slučajem naslikane na slikarskom platnu, prikivale pogled svakog svog promatrača. Upečatljive slike prirode najzanimljiviji su dijelovi svakog putovanja.

Suncem obasjan grad svidio mi se na prvi pogled. Prolazak ispod zidina Kremlja i pogled na

EUROHERC

Osiguranje kojem vjerujem!

Kazan

građevine koje su izvirivale ponad njih izazivao je u meni erupciju oduševljenja. Nakon bezuspješnih pokušaja da pronađemo neki jeftiniji smještaj, odlučujemo se za Žarkovu specijalnost - lov na lokalne bajkere. Eugenij, koji je i predsjednik podružnice Night Wolvesa, nakon upoznavanja nas odvodi u klupske prostorije na periferiji grada. U sklopu prostorija je i mehaničarska radiona. Jedna od djelatnosti kluba su i prerade motocikala, ali na međunarodnoj razini i tako da ne rade svi sve, već su se pojedine podružnice specijalizirale za određene poslove. Kako mi je taj dio posla bio posebno interesantan, a to je uočio i Eugenij, detaljno mi je sve objašnjavao i u tome vidljivo uživao. Obožava tehniku, a i predaje djeci tehničku kulturu. Kaže da ovdje uglavnom provodi sve svoje slobodno vrijeme. Za sutra smo dogovorili obilazak grada motorima.

Ujutro smo se prvi pojavili u prostorijama kluba. Cijeli smo dan proveli lutajući gradom s novim prijateljima. Može se reći da su oni tipični bajkeri, onakvi kakvima ih većina i zamišlja. Uz filozofiju života koja uz to ide, a koje se oni pridržavaju, ide i karakteristično oblačenje. Kao takvi privlače pažnju i oni su u Rusiji još uvijek pripadnici avangardne skupine. Dok smo šetali ulicama grada ne jednom su im prilazili ljudi želeći se s njima fotografirati.

Najljepši dio grada je Kremlj, nad kojim dominiraju - gotovo jedna do druge - ogromna džamija i isto tolika kršćanska katedrala, simbolizirajući tako ujedno i međusobnu povezanost i tolerantnost dvaju naroda i dvije religije. I jednu i drugu karakterizira plava boja kupola. Posebno je lijepa džamija, mada je ona građevina novijeg doba. Četiri ogromna i dva mala minareta sa šiljatim štapovima na vrhu streme visoko prema nebu.

Danas je bilo pakleno vruće i na suncu se nije dalo izdržati više od nekoliko minuta. Gradski korzo bio je prepun ljudi. Bilo je i dosta turista, Rusa. Rusija je ogromna zemlja, lijepih gradova i različitih regija, a Rusi vole putovati. Da bi proputovali Rusiju i posjetili sva interesantna mjesta trebaju im godine. Svi smo mi slušali priče o životu u Rusiji u komunističko doba i o zatvorenosti zemlje. Ali u razgovoru s mnogim ljudima shvatio sam da oni sami nisu taj svoj život doživljavali na isti način kao i mi. Zatvoren je bio zapravo sustav, ali ne i ljudi. Mnogi su mi pričali kako je zapravo najgori period njihova života bio u doba predsjednika Gorbačova, u vrijeme perestrojke.

Moskva je lijepa, ali to sam i očekivao. Kazan mi je na kraju od svih velikih ruskih gradova koje sam posjetio ostao u najboljem sjećanju, možda i zato što je za mene bio jedno veliko i ugodno iznenađenje. Već je bilo 7 sati pred večer kada smo se uputili izvan

NOVEMA NOVA
www.novema-nova.hr

SHARK, HJC, Puig, Bike-lift, SPOOL, AFAM, gaerne

OPŠTINA/IZVOZNIK I ZAŠTITNIK ZA Hrvatsku: KARLOVAČKI BRATROVI D.O.O. 042/322-111, 042/322-112 (Djelovna prodajna mreža: MOTO MARKET SEVIL, POŽEGA, 044/292-811 • MALI MOTO, KAŠTAV, 051/681-640 • MALI MOTO, LEDVAN, 051/293-826 • MOTOBIK, PULA, 052/223-488 • MOTOBIK, VELIKA GORICA, 051/622-678 • MOTO TRADE, KARLOVAČKI, 047/554-188 • SUPERBIKE, VIKARŽDOL, 042/320-898 • AUTO NEVNAKOVIĆ, SLAVONSKI BROD, 031/273-532 • AUTO BOZANOVIĆ, VARČEL, 041/220-812 • MOTOŠOP LERCA, ZADAR, 021/324-819 • MOTO GAMA, TROGIR, 021/881-914 • MOTO BEAR, ŠIBENIK, 022/351-598 • ELODA PLUS, ZAGREB, 01/387-948 • MOTOBIK BLAŽEVIĆ, PODSTARANA-SPLIT, 021/331-758 • BPS d.o.o., BELIŽVAR • LIMBO TRADE, TUDJA, 00187/911-131-137 • STREETRIDER, SPLIT, 021/340-134 • DANTE, DUBROVNIK, 020-438-340 • SPORENT SPORT, ZAGREB/PULA, 01-3484-996/01-622-330 • MOTO 13, ŠIBENIK, 001/184-1422 • AM TRADE, KARLOVAČKI, 047/414-566 • AUTOMOTO SPORT, ZAGREB, 01/3713-636 • MOTO CARAVO RINA, BOKA, 051/652-337 • MOTO CENTAR, MARIJEVAC, 001/319-218 • POKROVIĆ-BOKIĆ, SPLIT, 021/334-181 • PRO-BIKE ČAKOVIĆ, 041/337-982 • TRIGL, 049/123-986 • DANTE MOTO 020/438-340 • MOTO MARKET SEVIL, POŽEGA, 044/292-811 • MOTOBIK, ZAGREB, 01/3611-131

pro-moto
www.pro-moto.hr e-mail:info@pro-moto.hr

generic NOVA MARKA NA TRŽIŠTU

Ekskluzivni distributer TOMOS mopeda i rezervnih dijelova za Hrvatsku

XOR 50 CC
8.960 kn do registracije

Trigger X
13.875 kn do registracije

Trigger SM
25.000 kn do registracije

TOMOS SM 125
25.000 kn do registracije

Veleprodaja: 10431 SV.NEDELJA, Industrijska 16, Tel/Fax: 333 66 77; 333 66 78; 333 66 79
Maloprodaja: Nova Cesta 124, 01/3094-704 • Vlačka 80, 01/4617 355 • Vlačka 28, 01/4814 146

Nije ni putnicima lako

"Stolovaja"

grada i 'hvatali' cestu na istok, u pravcu Urala, gorja koje razdvaja ovaj prostor na dva kontinenta, Europu i Aziju. Night Wolvesi bili su zaista izvrsni domaćini.

Vožnja u večernjim satima mnogo je ugodnija nego da smo krenuli popodne, kako smo bili planirali. Nakon gotovo ekstremno niskih temperatura koje su zimus vladale ovim krajevima sada je ovdje potpuna suprotnost, visoke temperature koje su se opasno približavale 40-toj crti Celzijusove skale. Još imamo više od 3 sata dnevne svjetlosti i možemo dovoljno odmaknuti. Ne bismo smjeli gubiti previše dragocjenog vremena jer je pretposljednja dionica planiranog puta veoma zahtjevna i teško predvidljiva. Teški makadamski put je, bar za mene, trebao biti svojevrsni cilj, zapravo veliko finale ovoga putovanja. Vozili smo skoro do 2 sata u noći, a vožnja noću može biti izuzetno opasna i riskantna ako je cesta loša kao sada, a prometa ima dosta. Nekoliko sam puta svom silinom udario u rupe, tako da sam se zapravo začudio kako gume i zračnice uspijevaju sve to izdržati.

Na Tir parkingu, nekih 70-tak kilometara do grada Ufe, više nije bilo slobodnih kreveta, ali je jedan od Rusa ponudio da možemo prespavati u njegovom kamionu. On je pak "prespavao" u kabini svog kolege zajedno s mladom prostitutkom. Ujutro se vratio oko 5, tako da od noćasnijeg spavanja nije bilo zapravo ništa.

Prema Uralu

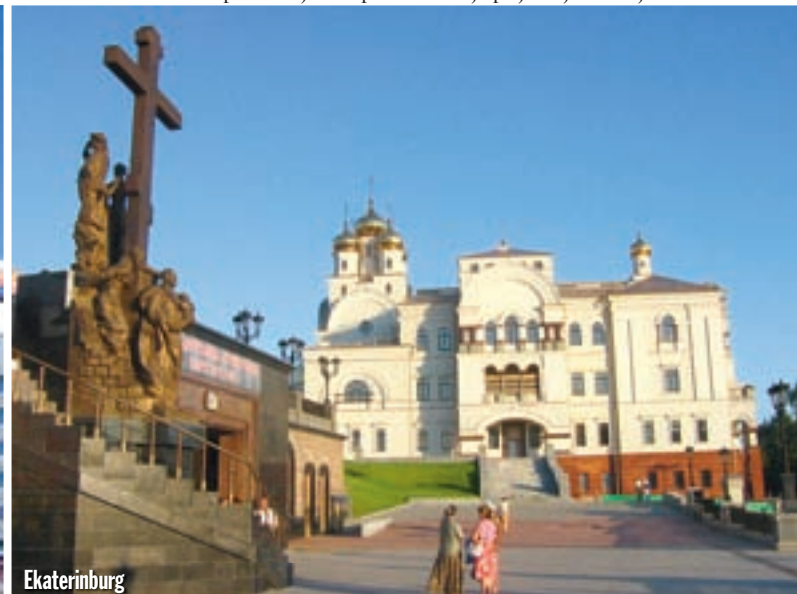
U ranim prijepodnevnim satima još je bilo ugodno za vožnju. Kako se sunce uspinjalo, temperature su postajale sve nesnošljivije. Noćasnja neispavanost dolazila je na naplatu. S naporom sam držao otvorene oči. Kraće pauze su pomagale, ali nakon desetak minuta na motoru priča se ponavljala. Žarko je već u Ufi pokušavao pronaći klupu na kojoj bi mogao prileći. Pronašli smo je tek u selu desetak kilometara od grada. Natkrivena lokalna autobusna stanica bila je naše odmorilište dobra dva sata. Kako se Žarko dohvatio klupe, tako je i zaspao. I meni je prijalao lješkarjenje

u hladovini. Kako su ljudi dolazili i odlazili, uvijek bi poneko zastao, pogledao motore, postavio po koje pitanje... Kada se jednom od takvih razgovora priključio i Dimitrij, razgovor je odjednom postao mnogo interesantniji. U prošlosti je i sam vozio motore, proputovao cijelu svoju regiju (uzgred rečeno, njima je regija puno veće područje nego nama) i čuo sam od njega mnogo zanimljivih stvari... Shvativši da se već dugo zadržao, a skoknuo je ovamo samo do trgovine kako bi kupio kruh, brzim se korakom, spomenuvši pritom ženu, uputio kući. Nakon dvadesetak minuta se vratio s auto atlasom u ruci. Htio nam je objasniti kako ćemo kraćim lokalnim cestama mnogo brže i jednostavnije stići do Ekaterinburga, grada s one strane Uralskog gorja, prema kojem smo se danas uputili.

Teren je postajao sve brdovitiji. U retrovizoru sam ugledao motorista kako me dostiže. Kada me dostigao gledam ga: velika, crna Yamaha Dragstar, suputnica, putne kožne torbe, a onda čujem kako mi dovikuje "Halo Reka", pita me kamo putujem. "Vladivostok"

Spomen na prošlost

Ekaterinburg

"Katedrala na krvi"

Ekaterinburg "Černiji noži"

Aša - grad metalaca

"Nepropisno pretjecanje" objašnjava nam policajac. "Kako, pa bila je isprekidana linija!?", pokušavamo se izvući, mada znamo o čemu se radi. Na dnu uspona, nekoliko kilometara ranije bio je znak za zabranu pretjecanja. "Kod nas je dozvoljeno pretjecanje isprekidanom linijom", pokušavamo se ponovo izvući. "Da, ali vi ste sada u Rusiji" odgovara policajac. Ni fora s prošlog susreta s policijom ne pali. "Twenty dolar" pokazuje na svakog. Pretpostavljam da i ne zna puno više engleskih riječi od ovih što ih je upravo izgovorio. "U nas njet denge, u nas kartočka" igramo na kartu sentimentalnosti, ali nije se dao smesti. "Present, good present" odgovara. O izgleda da zna još pokoju riječ, i baš je zapeo. Nudimo bocu votke, ali traži dvije. Nakon nekoliko minuta pristaje na jednu i odlazi sa Žarkom do motora. Kada je vidio da je to samo pola litre, primijetio sam mu potpuno razočaranje na licu. Malo se zamislio, ali je naposljetku pristao, valjda je već predaleko otišao.

odgovaram i gledam odobravajuće kimanje glavom, a na moje protupitanje odgovara "Ural". Shvatio sam da je prepoznao registarsku pločicu, ali u prvi tren pomišljam da je to neki Rus koji je bio u Hrvatskoj. Obožavaju takve motore. Kada se počeo udaljavati, pogledao sam na njegove registarske tablice i iznenadio se: Slovenac!. Nisu ovo Alpe, pa da srećeš moto putnika svakih dvjesto metara, za nekoliko stotina kilometara mi smo u Aziji. A onda još sretnes susjeda. Putnici su ovdje rijetki (ili se zbog golemih prostranstava ne srećemo) i svaki ovakav susret s istomišljenicima čini nas sretnima. Obično pri takvim susretima stanemo, razmijenimo par riječi, pa sam pretpostavljam da će i ovaj prvom prilikom skrenuti s ceste. No, on se nastavio udaljavati, izgleda da nema namjeru stati. Bio sam razočaran. Na zapadu je to možda i normalno, ali ovo mi se još nije desilo na putu po istočnim zemljama. O.K., kažem sam sebi, dostići ćemo onda mi vas... Ali vraga, pri vrhu dugačkog uspona upadamo u policijsku zamku.

Dobra večer, Azijo

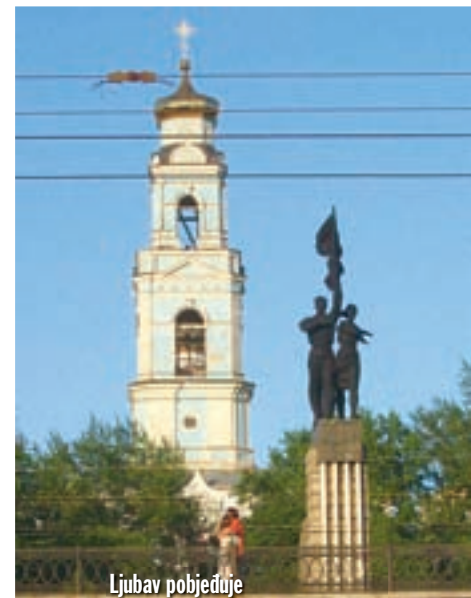
Što smo se više uzdizali, temperatura je postajala sve pristojnija za vožnju. Ceste su postale zavojitije, priroda sve ljepša, slikovitija, boje su se promijenile, mirisi su se promijenili, a sela su sve siromašnija. Uzdižemo se padinama Urala. Skrećemo na lokalnu cestu, kako nam je i objasnio Dimitrij. Pratali smo njegove upute, ali kako bi mi dolazili do novog putokaza, tih kilometara do Ekaterinburga bilo je sve više i više. Negdje smo pogriješili. Ali gdje, pitali smo se, nije bilo nejasnih raskrsnica i slijedili smo samo postavljene putokaze. Bilo je očito da pravimo nekakav krug i vožnja je već postala pomalo frustrirajuća, ali koga kod pitali, svi su nas upućivali u smjeru u kojemu se i krećemo. U jednoj od "stolovaja", u kojoj smo zastali zbog ručka, shvaćamo da već dva puta nismo pomaknuli satove

unaprijed i tako odjednom gubimo još 2 sata. Vožnja će još jednom potrajati do kasno u noć, ali zahvaljujući Žarkovim vezama barem imamo osiguran smještaj u Ekaterinburgu za sljedeće dvije noći.

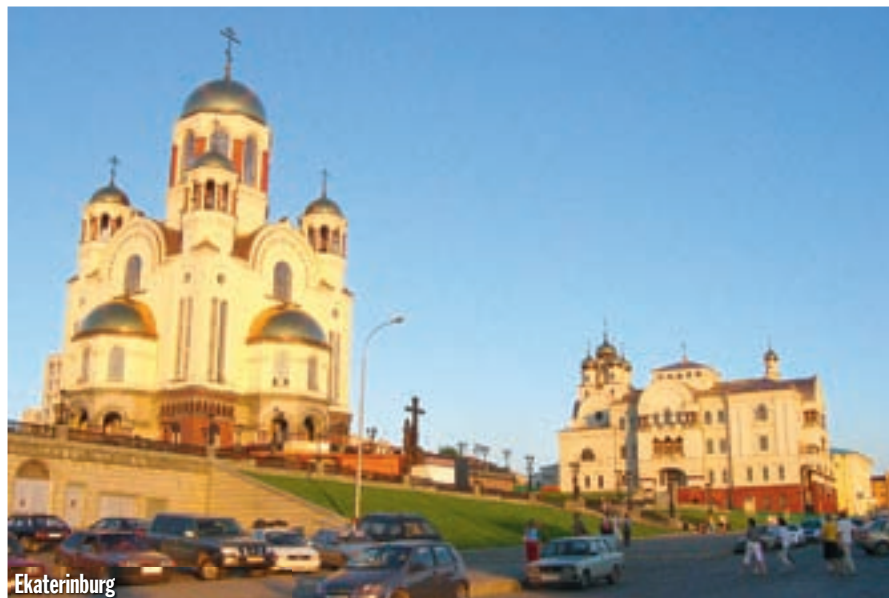
Vožnja starim Uralskim gorjem, koje se proteže u dužini od nekih 2500 km u smjeru sjever-jug, gore od Sjevernog mora, pa dolje sve do Kazahstanskih stepa, a koje je prirodna granica koja sjeverni dio Euroazijskog kontinenta administrativno dijeli na Europu i Aziju, spada u kategoriju mojih "top" dosadašnjih vožnji. Ural je pitomo gorje, nema ovdje ogromnih golih planina. Njegov najviši vrh ne doseže ni 2000 metara. Ali slikovitost krajolika je tako upečatljiva da su se svi duboko i trajno urezali u moje pamćenje. Često mi se dogodi da i danas utonem u misli i prolazim tim opuštajućim zelenim krajolicima. Kao da pamtim svaki dio ceste, svaku dolinu, zeleno gorje, te divne rijeke i rječice, ta izgledom siromašna sela, drvene kuće i ornamentima ukrašene prozore. I danas u nozdrvama osjetim taj čisti planinski zrak, čujem viku dječice koja

veselo natjeruju dotrajalu loptu, a djeca su znak da ovdje života još uvijek ima. Priroda ovdje nije ničim nagrđena, možda samo tom asfaltnom podlogom... Da mi je ostati u nekom selu 10-tak dana, pa polako upijati svaki djelić te izvorne, čiste, ljepote.

Za pola sata će ponoć i počelo se smračivati. U pola noći na horizontu još ima bjeline. Za par sati nebeski putnik će se ponovno pojaviti, ali na suprotnoj strani. Jurimo prema gradu, administrativnom središtu Uralske oblasti. Tridesetak km pred gradom cesta ponovno ne

Ljubav pobjeđuje

Ekaterinburg

Sim - u podnožju urala

zasluhuje svoje ime, a gužve su sve veće. Od ugodne i sigurne vožnje uralskim krivinama vožnja se odjednom pretvara u mučenje. A mi pojačavamo tempo? Već je mrak, udarne rupe su postale nekakva normala, a vožnja sve više naliči slalomu. Ako se da što zaobići, zaobilazimo, a ako ne... bum...tras. S obzirom na to da moj KLE i nije neki respektabilan enduro motocikl, to sve još dobro i podnosi..., ma zapravo odlično. Kako je vidljivost otežana zbog farova iz suprotnog smjera, strah me je jedino većih rupa, a na sve ostale neravnine, udubine, grbe već sam pomalo 'oguglao'.

Kada su se na vidiku pojavila prva svjetla grada, shvatio sam da smo već u Aziji. Kada smo prešli tu zamišljenu crtu? Možda prije 5 minuta, možda 10, 15? Zapravo nije ni važno. Dobra večer Azijo,

kažem na glas. Dobro došao među azijske putnike, čestitam sam sebi. Vozimo prema centru grada. Za par minuta će jedan poslije ponoći. Žarko je spazio grupicu motocikala parkiranih pokraj ceste. Kako smo se zaustavili pored njih, svi prilaze, rukuju se s nama. Mi smo banuli iznenada, a oni se ponašaju kao da nas čekaju cijeli dan. Osmijesi ne silaze s usana, svi su tako ljubazni, započinju pitanja, razgovori... naposljetku nas odvođe do gostionice u kojoj nas očekuju predstavnici firme koja ovdje radi na izgradnji novog hotela Hyat. Firma je slovenska, ali su radnici uglavnom iz Srbije i Bosne. Ljudi su nas fantastično primili. Do dugo u noć raspredali smo razne priče. Oko 4 ujutro više nisam mogao izdržati. Dan je bio dugačak i posebno naporan, ali vrijedilo je svake minute.

Čarli i Mirsad bili su nam svojevrsni domaćini, vodiči. A pokazao se i šef Vlado, koji nam je ustupio svog službenog vozača i automobil. Tako je obilazak grada bio jednostavniji i brži. Kako smo prešli Ural, nestale su i one paklene vrućine, temperature su se spustile par stupnjeva ispod podnošljivih 30, uz osvježavajući povjetarac.

"Hajde da te upoznam s nekim iz Hrvatske" predložio mi je Čarli tog jutra, dok smo se kretali ka centru grada... Kako su oni bili iznenađenje za mene tako i ja za njih. Mladić i djevojka iz okoline Rijeke namještenici su ovdašnjeg kasina i rade kao krupijei. "Ti si ovdje novi?" upitala me djevojka. "Novi jesam, ali sam samo u prolazu..." odgovorio sam. "Motorom? Zaista? Tako daleko? Kako si se na to odlučio?" pljuštala su pitanja tih prvih petnaestak minuta, a onda

Uvoznik za HR:
Moto Bencony, Hegedušićeva
12, Zagreb, tel: 01/ 2302 922
Auto Bil, Jarun 66, Zagreb
tel: 01/ 3833 084

my BEST
music

www.leovince.com

Honda Gresini
official sponsor

opinionleader.it

Jednom kad se naviknete na zvuk
Leo Vince auspuha nećete željeti
slušati ništa drugo.
MARCO MELANORI

OVLASŢENI DISTRIBUTERI:

PRIBUDIĆ-BORČIĆ, 021/534 145, FORTIČAR, 01/6126 202, KARIĆ AUTOMOBILI, 01/3012 700, AUTO MOTO KARMAT, 01/3454 582, AF MOTORI, 051/ 329 093, AUTO MOTO NAUTIKA 035/454 528, MMS, 034/292 916, BAUER, 049/370 749, MARCEL MOTO, 051/621 818, MOTOSHOP TRIDENT, 021/796 687, CVAJKO MOTORI, 051/784 789, AMI TRADE, 047/414 160, MOTO TRADE 047/654 588, MALI MOTO, 051/293 826, DANTE, 020/438 540, VIKTOR MOTOSPORT, 01/3079 274, LAVADO 091/ 502 7101, LERGA 023/324-419, AUTO MOTO SPORT, 01/3772 920, MOTO 01, 01/386 44 86, MAX MOTO, 01/2821 505, MOTO ART, 051 671 265, MOTO BEAN 022/351 940

Ekaterinburg

Na graničnoj crti Azije i Europe

smo prešli na temu Rusije, koja je meni bila interesantnija. Mogao sam čuti dojmove o životu i radu u Rusiji na jeziku kojeg najbolje znam.

Popodne je bilo rezervirano za poblize upoznavanje s gradom. Centar grada bio je prepun ljudi, uglavnom mladih. Latinoamerički ulični svirači stigli su i dovde. Trgom su odjekivali modernizirani zvukovi južnoameričkog narodnog melosa, a koji su se miješali sa zvukovima ženskih potpetica. Štikle su najpopularniji i najmasovniji modni detalj svih Ruskinja.

Ekaterinburg (1 500 000 stanovnika) spada među najveće ruske gradove, a kažu i najskuplje. Već nekoliko godina je u stalnoj izgradnji. Upravno je središte Sverdlovske oblasti. Dugi niz godina i sam je nosio ime Sverdlovsk, po jednom od ruskih revolucionara. Zanimljivo je da ruske željeznice još i danas upotrebljavaju to ime umjesto službenog. Ovdje su boljševici 1918. godine ubili posljednjeg ruskog cara. U vrijeme 2. Svjetskog rata ovamo su iz europskog dijela Rusije preseljena mnoga ratna postrojenja, pa je zbog toga ovaj grad dugo, sve do 1990. godine, bio na popisu zatvorenih područja za strance.

Jedan od najljepših detalja ovoga grada je impresivna, 60 m visoka katedrala, čija je izgradnja završena 2003. godine, na mjestu gdje je pogubljena cijela porodica posljednjeg ruskog cara. Sedamdesetih godina prošlog stoljeća je Jeljcin, koji je tada u Sverdlovsku bio prvi sekretar, naredio da se potpuno sruši kuća u kojoj je izvršeno to brutalno pogubljenje, a koja je u svijetu bila poznata kao Ipatijeva kuća. S padom komunizma i općim promjenama došli su i lakši dani za rusku crkvu, koja je to iskoristila i započela s gradnjom Katedrale na Krvi, u čast posljednjeg ruskog cara.

Korak natrag u Europu, pa pravac Sibir

Kako smo prekjucer ušli u Aziju gotovo ni ne primijetivši, odlučili smo se vratiti dvadesetak kilometara natrag do obilježja te zamišljene granice. Grad smo napustili tek u 7 uvečer. Nije prošlo ni pola sata kako

smo bili na cesti kada je Žarko stao. Stražnja felga potpuno na podu. Nakon više od 5000 km prvi gumi defekt. Probali smo napumpati gumu i nožnom i akumulatorskom pumpom, ali nije vrijedilo. Nije bilo druge nego skinuti stražnji kotač, natovariti ga ponovno na moj motocikl, otići do prvog mjesta i pronaći vulkanizera. Kako ni njegov motor nema centralni nogar, poduprijeli smo ga tankom šipkom kojom se ja služim za podizanje stražnjeg kraja pri špricanju lanca, jer u blizini nismo mogli pronaći ni jedan kamen. Iduća dva sata proveo sam tik do motora, pazeci da se ne sruši. Svaki prolazak kamiona opasno bi zaljuljao motor i trebalo ga je stoga stalno pridržavati rukama. Nutarnja guma je od silnih opterećenja kojima je do sada bila izložena pukla na četiri mjesta. Sva sreća da je vulkanizer bio na samo 9 kilometara odavde.

Noć je bila ugodna za vožnju i sve je bilo nekako posebno. Točno ispred mene na vedrome sibirskom nebu ogromni žuti mjesec u svojoj prvoj fazi, kao da nas svojim rogovima vodi, pokazuje smjer: pravac daleki istok, uzduž ogromnog Sibira. Noćas je brojčanik na kilometar satu moga motocikla ponovno došao do nule. Prvih 100 000 km je sada iza njega.

Par sati ostatka noći prespavali smo na "stanciji" u nekom malenom selu, a pamtim je po izuzetno neudobnim krevetima. Ujutro saznajemo da smo u selu u kojemu je rođen Boris Jeljcin, prvi predsjednik Ruske Federacija nakon raspada Sovjetskog saveza.

Nakon sat i pol vožnje i prevaljenih stotinjak kilometara našli smo se na samo stotinjak metara od kontrolne točke DPS-a (policije), gotovo na samom ulazu u grad Tyumen, kamo smo još sinoć planirali stići. Kada nas je policajac ugledao, užurbanim je koracima, gotovo trčeći, prelazio na našu stranu s očitom namjerom da nas zaustavi. Sve mi je to bilo pomalo čudno. Do sada smo već prošli bezbroj ovakvih točaka i bili zaustavljeni samo dva puta, ali nitko to nije napravio s ovakvom očitom namjerom.

Inače, ovakve kontrolne točke su u Rusiji uobičajene. One su naslijeđe iz vremena Sovjetskog Saveza

i obično se nalaze na ulazima u sve veće gradove, na glavnim raskrsnicama ili važnijim točkama. To nisu privremene točke, već su tu izgrađene i policijske zgrade, veće ili manje, ovisno o njihovoj važnosti. Prometni znaci upozoravaju na njih i kroz njih je obaveza proći najmanjom brzinom. Tu se provodi kontrola prometa i legitimiranje vozača. Dok su u europskom dijelu Rusije policajci bili naoružani samo uobičajenim oružjem, u azijskom dijelu su najčešće uz sebe imali i dugo naoružanje. Naslušao sam se raznih priča o neugodnim susretima s njima, ali moram priznati da su moja iskustva bila uglavnom vrlo pozitivna. Nas su znali zaustaviti i na cesti, ali to je redovito bilo samo zbog njihove znatizelje.

"Imate li dokumente?" upitao je policajac kada smo stali. "Sve normalno" odgovara Žarko na ruskome jeziku. "Jeste li sigurni u to" ponovno pita policajac. "Sve normalno, sve normalno" ubrzano uzvraća Žarko. "A gdje ste noćas spavali?" Nakon toga pitanja bio sam uvjeren da slijedi detaljan pregled svih dokumenata, što je, po pričanjima, obično bio uvod u probleme. Tada bi od putnika tražili nekakve "izmišljene" papire. Oni manje nestrpljivi putnici su takve dijaloge obično završavali time što bi platili desetak dolara i stvar bi bila riješena. Ali sam se ipak prevario. Objasnio nam je da su ih nazvali s recepcije gdje smo noćas odsjeli i da je netko od nas tamo ostavio dokumente. Odmah smo, brzinom munje, i začuđeno, obadvojica posegnuli rukom u džep. Moji su dokumenti bili svi na broju, a Žarko se morao vratiti natrag. Poslušali smo savjet policajca da skinu svu prtljagu s motora, a ja da sačekam ovdje. Vidjevši me kako čekam, mnogi su prilazili i pitali imam li možda kakvih problema s policijom, ali kada bi čuli priču samo bi se, gotovo s olakšanjem, lagano nasmiijali... Žarko se vratio već pomalo umoran... Nakon kratkog razgovora i fotografiranja s policajcima mogli smo nastaviti dalje, prostranstvima Sibira. ■

NASTAVAK U SLIJEDEĆEM BROJU

I nevolje su sastavni dio putovanja

DPS i umorni putnici